

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt IX. Irrationabilem, & turpem esse legem Mahometi, quia tanquam licita permittit adulterium, fornicationem, & polygamiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT IX.

Irrationabilem, & turpem esse legem Mahometi, quia tanquam licita permittit adulterium, fornicationem, & polygamiam.

Præterea Alcorani turpitudine clarissime convincitur approbantis concubitam viri (etiam matrimonio ligati) cum mulieribus emptis & captivis. Unde in cap. 32. *Alcorani*, inquit, Castitatem servate, nisi cum proprijs uxoribus, aut sibi subiectis, & ancillis, inde namque nulla sit querimonia. Sibi tamen tanquam omnium turpissimo, non tantum ad ancillas, sed ad omnes aliorum uxores, (sicut equus & mulus) accedere à Deo fuisse sibi concessum, ut posset viros sanctos & Prophetas generare, impiè blasphemavit.

Hic autem Alcorani error adulterium, sive fornicationem tanquam licita approbans, quod contra Divinam præceptum sit, apertissime constat: dicitur enim Exod. 20. *Non machaberis*, & Tobie 4. *Attende tibi ab omni fornicatione. & præter uxorem tuam nunquam patiaris irimen sine.* Sed & rationibus agamus, ostendentes esse etiam contra legem naturæ. Primo, Quia natura duce admonetur Viri, non solum extra privatos parietes, sed ne que etiam extra proprium lectum, fidem matrimonij servare tenentur; ut adulter habeatur, quisquis ab hac fide, vel lege defecerit: quæ enim juris naturalis ratio exposcit, ut mulier si servo conjugatur, adultera sit; vir tamen si ancilla; adulterio non polluat: cum tamen in hoc summa, naturalissimaque iustitia sit: Ut alteri non feceris, quod ab altero pati nolis.

Secundo, quia illa quidem actio dicitur esse contra legem naturæ, quæ non est conveniens fini debito; sive quia non ordinatur ad ipsam per actionem agentis, sive quia de se est improportio nata fini illi. Finis autem quæ in natura ex concubitu postulat, est proles procreanda, & educanda: & ut hoc bonum quæreretur, posuit delectationem in coitu, ut Constantinus dicit. Quicumque ergo concubitu vivitur propter delectationem, quæ in ipso est, non referendo ad illum finem à natura inventum, contra naturam facit. Cum autem nomen concubinæ exprimat conjunctionem, qua solus concubitus propter seipsum quæritur: patet quod contra legem naturæ sit, accedere ad concubinam, non conjunctionem sibi matrimonio, quæ concubina vocatur.

Nec obstat, si dicatur quod aliquis ex tali concubitu prolem quærat, quoniam adhuc non est conveniens, ad proles bonum, in quo non solum intelligitur ipse procreatio, per quam proles esse accipit, sed etiam educatio, & instructio, per quam accipit nutrimentum, & disciplinam à parentibus, in quibus tribus parentes proli obligantur, secundum Philosoph. & Ethic. Cum autem educatio & instructio proli à parentibus debeantur, etiam à longius tempus, merito etiam naturæ lex ordinavit, Patrem & matrem perpetuo sibi mutuo con-

vivere, ut communi industria & diligentia proli subveniant, hæc autem obligatio ad commanendum, matrimonium facit.

Patet ergo, quod merito reprobetur coitus concubinatum, & error Mahometi. Nec debuit movere Mahometum ad hunc errorem, quod antiqui Patres, ut Abraham, Jacob, & David legantur concubinas habuisse, quoniam illæ uxores erant; non tamen dicebantur uxores, sed concubinæ, quia non erant principales: quamvis secundum veritatem erant uxores. Unde *Genes. 16.* dicitur quod Sara dedit Abraham Agar uxorem, & *Genes. 30.* dicitur, quod Rachael dedit, Balam autem ancillam suam, viro suo in conjugem, ut de ea susciperet prolem, & sic concubinarius ille coitus fuit in veritate conjugalis. Præterea, ut dicit S. Thom. antiqui Patres ea dispensatione, qua plures uxores habebant, ad ancillas accedebant uxorio affectu. Unde in illis non fuit bruta libertas, quam lubricus Mahometus concessit suis.

Ex dictis igitur non solum adulterium, sed & fornicationem quamcunque, etiam simpliciter legi naturæ repugnare, non obscure constat: restat nunc ut de Polygamia, (hoc est de pluralitate uxorum) quam Alcoranus, ut licitam commendat, idem breviter comprobemus: quia Polygamia, tum ex parte viri, tum ex parte uxoris, juri naturæ, & rationi matrimonij repugnat; ex parte uxoris omnes concedunt, quia repugnat, quatuor matrimonij finibus: scilicet primo susceptioni, & educationi proles, nam mulieres pluribus viris additæ, ut meretrices, pariunt raro; & quamvis parent, nullus virorum sciret, quisnam suus filius esset, quod non parum educationi officit. Secundo, Societati domesticæ, & communicationi operum ad vitam necessariorum: nam tunc essent unus corporis capita multa, quæ non facile conveniunt inter se; nec sciret mulier, cui magis parendum foret, sicut nec servus, qui multis dominis æqualibus inservit. Tertio, Remedio contra concupiscentiam; nam & rixa inter corrivales fovetur, nec tot viris unus femina gratus amor esset. Quarto, Significationi unius Christi cum Ecclesia & anima: Unus est enim Deus Ecclesiæ & animæ sponsus.

Ex parte etiam viri probatur. Primo, quia repugnat secundo fini, nam quot mulieres in domo, tot sunt dissensionum principatus: nec enim mulier est ancilla, sed post virum domina; repugnat tertio fini, quia nequit unus vir tot faminis facile satisfacere, & una semper alijs præferetur, repugnat etiam quarto fini, quia una est tantum Ecclesia. Secundo, non videtur æquum, ut mulier se totam viro tradat, non autem vir mulieri. Tertio, quia si Polygamia ex parte virorum licita esset, Deus procul dubio initio eam introduxisset: cum tunc maximè propagatio necessaria foret, quod tamen non fecit, sed uni viro unam tantum feminam dedit.